

ကလျာနေခြင်းသည်း

မြေရပ်ဆန်းကြယ်

ဝတ္ထုတိုများ

ဆွေမြင့်၊ မေတ္တာရှင်မောင်မဲခေါင်၊ မင်းရဲနန္ဒာ(သိမ်ဇရပ်)၊
ဘကြီးဇင်၊ ဓနုတ်ဟိဏ်းဇော်၊ မောင်သွေးရင်၊
မင်းခေါင်နန္ဒာ၊ နီတာဦး(ဥက္ကာမြေ)၊ အောင်မြတ်ဦး၊
လိဏ်းသန်းအောင်(မြင်းခြံ)၊ မောင်မြင့်မား(ဘိုကလေး)။

စိုးအောင်

ပုံတူပန်းချီကား

ကိုယ့်ဆိုက်ကားကလေး ကိုယ်ခပ်အေးအေး နင်းချင်ခဲ့သော ကိုစိန်မောင်တိုးတစ်ယောက် ယခုတလော ဟိုမှ ဒီမှ ထိုးဆွသလို အတွေးတစ်ခု၏ ထိုးဆွနှောင့်ယှက်ခြင်းကို ခံနေရသည်။ ။

ထိုသို့ သူ့ကို နေမထိအောင် အနှောင့်အယှက်ပေးနေသော အတွေးကလေးသည် ‘တိုက်ပြာ ကွင်း’ ခြံကျယ်ကြီးမှ လည်းကောင်း ‘မြရည်ဝင်း’ ခေါ် မိန်းမချောကလေးတစ်ဦးနှင့်လည်းကောင်း တိုက်ရိုက်ပတ်သက်နေသည်။ ။

ဆိုက်ကား ‘ကူရှင်’ အပေါ် အကျအနမ့်ထိုင် ခရီးသည် မျှော်ရင်း ကိုစိန်မောင်တိုး မှေးခနဲ ငိုက်မြည်းသွားမိသည် ထင်၏။ မွေးပျံ့သော ရနံ့တစ်ခုကို ဦးစွာ ခံစားလိုက်ရပြီး တစ်စုံတစ်ယောက် က သူ့ပခုံးကို သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ လာရောက်တို့ ထိလိုက်သလိုရှိသဖြင့် ဖျတ်ခနဲ အသိပြန်ဝင်လာသည်။ ။

“ဟင်”

အာမေဠိတ်သံက ရင်ထဲကပါ ပြန်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ဆိုက် ကားနံဘေးမှာ ဣန္ဒြေရစွာ ရပ်လျက် ငြိမ်သက်စွာ စိုက်ကြည့်နေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ ။ သူမမျက်လုံး တွေက မှောင်ရီဝိုးဝါးမှာ ပင် ရွန်းလဲ့တောက်ပနေပြီး ညှို့ငင်ပြီးဟု ခေါ်နိုင်လိမ့်မည် ထင်သော မပွဲ တပီ အပြုံးတစ်ခုက သူမနှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် တွဲလွဲခဲ့နေသ

ည် ။ သူမက ဘာမျှလည်း မပြော။ ပြုံး၍ သာ နေသည် ။ နေဝင်သွားတာ ကြာခဲ့ပြီ။ လမ်းမီး ခပ်မှ ဝန်မှ ဝန်များ ပင် ထွန်းလင်းနေပေပြီ။ ကံအားလျော် စွာ ထိုအချိန်က ဆိုက်ကားဂိတ်ကလေးမှာ သူဆိုက်ကား တစ်စီးတည်း ရှိနေခဲ့သည် ။

“အစ်မ ဘယ်သွားမှာ လဲ”

ခပ်သွက်သွက် မေးလိုက်ပြီး ဆိုက်ကားဖင်ထိုင်ခုံပေါ် ရွှေ့ထိုင်လိုက် သည် ။ သူ့ထက် ငယ်ရွယ် ပုံရသော်လည်း ထုံးစံအတိုင်း အစ်မဟု ယဉ် ကျေးစွာ ဆက်ဆံလိုက်သည် ။ အမျိုးသမီးလေးက ဘာမျှ မပြောဘဲ ခပ် တည်တည်ပင် ‘ကူရှင်’ ပေါ် တင်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့မှ သူတစ်ယောက်တည်း ပြော သလိုပုံစံမျိုးဖြင့် -

“အင်း ... ခုနစ်နာရီတောင် ထိုးသွားပြီ”

“ခင်ဗျာ”

ထူးဆန်းသည် က သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ အချိန်ကို ပြသနိုင် သော ကိရိယာဟူ၍ တစ်ခုမျှ မပါ။ ဒါပေမဲ့ ခန့်မှန်းခြေအရ အမှန်တကယ်လည်း သူမပြောသလို (၇) နာရီခန့်လောက်တော့ ရှိပေ သည် ။

“ကျွန်တော် ဘယ်ကို ပို့ပေးရမလဲ ခင်ဗျာ”

ကိုစိန်မောင်တိုးက လိုရင်းအချက်ကို ထပ်မေးလိုက်သည် ။ ထိုအခါ အမျိုးသမီးလေးက ပြုံး ချိုသောမျက်နှာဖြင့် သူ့ကို ကြည့်လိုက်ပြီး -

“ဟင်း ... မသိတော့ဘူးလား။ အခုမှ တွေ့ဖူးတဲ့ သူတွေကျနေတာပဲ ကွယ်။ ကျွန်မမှာ သွားစ ရာဆိုလို့ တစ်နေရာတည်းပဲရှိတာ ဥစ္စာ၊ ‘တိုက်ပြာကြီးကွင်း’ ခြံကိုပေါ့”

တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။ ဘာတစ်ခုခုလည်း တော့ ကိုစိန်မောင်တိုး

မဝေခွဲတတ်။ တိုက်ပြာ ကွင်းကို သူ သိပါသည် ။ လူတိုင်းလောက် နီးနီး လည်း တိုက်ပြာကွင်းကို သိကြလေသည် ။ မြို့အဝင် နားက ဧရာမခြံကျယ် ဝင်းကျယ်နှင့် အပြာရင့်ရင့်အရောင် တိုက်အိုကြီးတစ်လုံးဖြစ်သည် ။ ထူးခြား လှသောအရောင်နှင့် ကျယ်ဝန်းလှသော အနေအထားကြောင့် တိုက်ပြာကွင်းဆိုလျှင် သည် မြို့ကလေး မှာ မသိသူ ရှားသည် ။ ထို့ထက် ထူးခြားသော အကြောင်းများကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ပြောစကားများ သာဖြစ်ပြီး မရေရာလှသဖြင့် ကိုစိန်မောင်တိုး စိတ်မဝင်စားလှပါ။ လောလောဆယ် သူ စိတ်ဝင်စား နေမိတာက သူ့ဆိုက်ကားပေါ်က အမျိုးသမီးကလေးသာ ဖြစ်သည် ။ သူမ ဘယ်သူလဲ။ တိုက်ပြာကွင်း နှင့် ဘယ်လိုပတ်သက်နေသလဲ။

“ဆိုက်ကား ပြန်မသိမ်းသေးဘူးလား ... ဟင်”

“ခင်ဗျာ”

သူမ မေးခွန်းက အဆုံးအစမရှိဘဲ အဆက်အစပ်လည်း မဲ့လှသည် ။ အမှန်က တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မျှ သိကျွမ်းဖူးခြင်း မရှိမချင်း ထိုမေးခွန်းမျိုး သည် သိပ်မလိုအပ်လှပေ။

“ကျွန်တော်က နေစောင်းမှ စပြီးထွက်တာ။ မနက်ပိုင်း စာအုပ်တိုက် တစ်တိုက်မှာ အလုပ် လုပ်ရသေးတယ်လေ။ အဲတော့ ညပိုင်း အေးအေးဆေးဆေးမှ ပြန်သိမ်းတာပေါ့”

“အဟင်း ... သိပ်ကြိုးစားတာပဲနော်။ ဒါကြောင့် အစောက အိပ်ငိုက်နေတာ ထင်တယ်”

အမျိုးသမီးက သူ ထင်ထားသည် ထက်ပို၍ တရင်းတနှီး ဆန်နေသည် ။ အမျိုးသမီးနှင့်ပတ် သက်၍ သူ့မှာ မေးချင်သောမေးခွန်းတွေ များသထက် များ လာသည် ။ ထိုအချိန်မှာ ပဲ ဆိုက်ကားက ‘တိုက်ပြာကြီးကွ

င်း’ ရှေ့ကို ရောက်သွားခဲ့ပေပြီ။

“ကျေးဇူးပဲနော်”

ခပ်တိုတိုပဲ ပြောပြီး သူ့ကို ကျသင့်ငွေ ထုတ်ပေးသည် ။ ပတ်ဝန်းကျင်က လူလုံးမကွဲတော့အောင် မှောင်နေပြီဖြစ်သော်လည်း ထူးခြားသော သူမအပြုံးတွေကိုတော့ ကောင်းစွာ မြင်နေရသေးသည် ။ ရွန်းလက်သောမျက်လုံးများ ဖြင့် သူ့ကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ခြံကျယ်ကြီးအတွင်း ထူထောင်ရလှ လှမ်းဝင်သွားတော့သည် ။

★

“သွားရအောင်လေ ... အစ်ကို”

ကိုစိန်မောင်တိုး ကြက်သီးမွေးညှင်း ထသွားမိသည် ။ အခြားကြောင့်မဟုတ်။ မနေ့က အမျိုး သမီး။ သူမ၏ အသုံးအနှုန်းက တစ်မျိုးပြောင်းသွားပြန်ပြီကော။ အစ်ကို ...တဲ့ ။ ပိုမိုရင်းနှီးသည့် သဘောမျိုးဆောင်လာသည် ။ ပဟေဠိတွေနဲ့ အတူ သူ့စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်မိသလိုပင်။ မနေ့ကလိုပင် အချိန်ကလည်း မှောင်ရီဖျိုးဖျိုး။ ဂိတ်မှာ လည်း သူ့ဆိုက်ကားတစ်စီးတည်း။

“တိုက်ပြာကွင်းကိုပဲလား”

“အင်းပေါ့လို့ အစ်ကိုကလည်း အဆန်းလုပ်နေပြန်ပါပြီ”

ယစ်မူးဖွယ်ရနံ့က ထုံးစံအတိုင်း ကြိုင်လှောင်နေသည် ။ ဆိုက်ကားနင်းနေရတာကိုပင် အာရုံ စူးစိုက်မရအောင် သူမနှင့်ပတ်သက်သော သိချင်စိတ်တွေ ပြင်းပြနေသည် ။

“ညီမက အဲဒီ တိုက်ပြာကွင်းမှာ နေတာလား ... ဟင်”

“ဟင့်အင်း ... (၇) နာရီထိုးအမီ ရောက်အောင်သွားရမှာ လေ။ အဲဒီမှာ ညီမရဲ့ ချစ်သူက အဆင်သင့်စောင့်နေမှာ ။ တိုက်ပြာကွင်းရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသား ကိုမောင်မောင်ကြီးဆိုတာ ညီမရဲ့ ချစ်သူပေါ့။ အစ်ကို သိတယ်မဟုတ်လား။ ကိုမောင်မောင်ကြီးနဲ့ မြဝင်းရည်တို့ ချစ်သူနှစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လောက်ချစ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ ဟောဒီတစ်မြို့လုံး သိခဲ့ကြတာပဲ အစ်ကိုရယ်”

“ဪ...”

တကယ်တော့ သူမ ပြောသောအကြောင်းကို ‘သူ’ မသိပါ။ တိုက်ပြာကွင်းနှင့် ကိုစိန်မောင် တိုးက အလှမ်းဝေးလှပါသည် ။ သို့ပေမဲ့ မိမိချစ်သူနှင့် တွေ့ဆုံရန် တိုက်ပြာကွင်းသို့ သွားခြင်းဖြစ်ပါ သည် ဆိုသော ‘မြဝင်းရည်’ ဆိုသည့် မိန်းကလေးကတော့ သူ့အတွက် အံ့ဩစရာတစ်ခုလိုဖြစ်နေ တော့သည် ။ ထပ်မံ၍ သူ သိလိုသည့်မေးခွန်းတွေ ဆက်၍ မေးရန် ပြင်နေဆဲမှာ ပင် ဆိုက်ကားက လို ရာခရီးကို ရောက်သွားပေပြီ။

“ကျေးဇူးပဲနော်”

သူမက အပြုံးလဲ့လဲ့ဖြင့် တစ်ခွန်းတည်းသော စကားကိုပြောပြီး တစ်လှမ်းချင်း ဝင်သွား တော့သည် ။

“ကိုမောင်မောင်ကြီးဆိုတာ တိုက်ပြာကွင်း အိမ်ကြီးမှာ တကယ်ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ် နောက်နေရှာတယ် ကိုစိန်မောင်တိုးရဲ့ ”

“ဟင်”

တိုက်ပြာကွင်းခြံကျယ်ကြီးအကြောင်း အနီးစပ်ဆုံးသိသူတစ်ဦးက သူ့ကို ပြောပြနေခြင်းဖြစ် ပေသည် ။

“အဲဒီ တိုက်ပြာကြီးမှာ အဘိုးကြီးရယ်၊ အဘွားကြီးရယ်၊ ကိုမောင်

မောင်ကြီးရယ်၊ အိမ်ဖော် ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်ရယ် ဒါပဲရှိတယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ကင်းကင်းနေကြတဲ့ လူတွေပါ။ အင်မ တန် ထိတ်လန့် ချောက်ချားစရာကောင်းတဲ့ အိမ်ကြီးလို့ ရောက်ဖူးတဲ့ လူတွေကတော့ ပြောကြတာပဲ ဗျာ”

“ကျွန်တော် ဆိုက်ကားနဲ့ လိုက်ပို့ပေးရတဲ့ မိန်းကလေးကကော”

“ဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး”

ထိုကတည်းက ကိုစိန်မောင်တိုး အတွေးထဲမှာ မြဝင်းရည်၊ ကိုမောင် မောင်ကြီး၊ တိုက်ပြာ ကွင်း အစရှိသောအရာများ သည် ခပ်အေးအေးနေ ချင်သော သူ့ကို တရံမလပ် နှောင့်ယှက်ကြတော့ သည် ။ မြဝင်းရည်ဆို သူ မိန်းမချောလေးလည်း ထိုကတည်းက တစ်ခါမှ သူ့ဆိုက်ကား လာမ ငှား တော့။ တစ်ခါတစ်ရံ နေ့ခင်းဘက် တိုက်ပြာကွင်းခြံကြီးအနား သူ ကိစ္စတစ်ခုခုဖြင့် ဖြတ်သွားရသည့်

အခါများ တွင် စိတ်ဝင်တစား လှမ်းကြည့်မိလိုက်တတ်သည် ။ ခြံကျ ယ်ကြီး၏ ဟိုးအနောက်ဘက် ခပ်ကျကျတွင် ပြာမှ ိုင်းမှ ြင်းအရောင်ကြီးဖြင့် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ရှိနေတတ်သော တိုက်ပြာကြီးကို မြင်ရသည် မှာ အများ ပြောသလိုပင် စိတ်ထဲ မသိုးမသ န့် ခံစားမိသည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ ခြံထဲဝင်သွားပြီး တိုက်ပြာကွင်းအိမ်ကြီး တွင် နေထိုင်သူများ နှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံလိုစိတ်တို့ မရိုးမရွ ပေါ်ပေါ က်နေ တတ်သည် ။

ကိုစိန်မောင်တိုး သဘာဝကိုက ခပ်အေးအေး နေချင်တတ်သော်လည်း မပြတ်သားသည့်ကိစ္စ တစ်ခုကို စိတ်ထဲမှာ တအံ့နွေးနွေး မထားတတ်။

တစ်နေ့ မမျှော်လင့်ဘဲ ကိုစိန်မောင်တိုး တိုက်ပြာကွင်းခြံရှေ့ရောက်

သွားမိသည် ။ လှမ်းလက်စ ခြေလှမ်းတွေကို ရပ်တန့်လိုက်ပြီး လမ်းမကြီးပေါ်မှ နေ၍ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေမိသည် ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ချီတုံ ချတုံ။ ဝင်သွားရလျှင် ကောင်းလေမည်လား။ အိမ်ရှင်များ နှင့် စကားပြောခွင့်ရနိုင်ရန် ဘယ်လိုအကြောင်းပြရလျှင် ကောင်းမည်လဲ။

ထိုအချိန်မှာ ကိုစိန်မောင်တိုး အကြည့်တွေက ထူးထူးခြားခြားရေးထားသော စာတန်းတစ်ခု ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည် ။

“ယနေ့ ကျွန်ုပ်ချစ်သူနှင့်အတူ ကြောင်သားဟင်းနှင့် ထမင်းလက်ဆုံ စားကြမယ်”

ခြံကျယ်ကြီးအတွင်း တစ်နေရာရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်မှာ စက္ကူကတ်ထူဖြင့် ရေး၍ ချိတ်ဆွဲထား ခြင်းပေတည်း။ ကိုစိန်မောင်တိုး သူ့စိတ်ကို သူထိန်းချုပ်ထားနိုင်တော့ပေ။ သူ့ခြေလှမ်းတွေက တိုက်ပြာကြီးဆီသို့ လှမ်းနေမိလေပြီ။

“ထိုင်ပါ ... မောင်ရင်”

ခန့်မှန်းခြေအားဖြင့် အသက် (၇၀) ခန့်ဟု ယူဆရသော အဘွားအိုက နူးညံ့သိမ်မွေ့လှသော လေသံဖြင့် သူ့ကို နေရာပေးသည် ။ ဖြူနုသော အဘွားအို မျက်နှာပေါ်တွင် ရွှေ့ကိုင်းမျက်မှန်ဝိုင်း ကလေး တပ်ထားသည် ။ ခေါင်းရင်းဘက်ရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် အဘိုးအိုတစ်ဦး ရှိနေပြီး ရောဂါသည် တစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်ဆိုတာ မြင်ရုံနှင့် သိသာပေသည် ။

“မောင်ရင်လေး ဒီကိုလာတာ အကြောင်းထူးများ ရှိသလားကွယ်”

လူမမာအဘိုးအိုက လှမ်းမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည် ။ တိုက်ပြာကြီးမှ ပုဂ္ဂိုလ်များ သည် ပတ်ဝန်းကျင်မှ သူ ကြားထားသလောက် ဆက်ဆံ

ရေးမဆိုးရွားလှဆိုတာ ကိုစိန်မောင်တိုး ကောင်း ကောင်း သိလိုက်သည်။

“ဒီလိုပါ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်က မြဝင်းရည်ကို ဒီအိမ်ကြီးကို အမြဲလိုက်ပို့ရတဲ့ ဖောက်သည် တစ်ဦးပေါ့။ ကျွန်တော်က ဆိုက်ကားနင်းပါတယ်”

“မြဝင်းရည်”

အဘိုးအိုနှင့် အဘွားအိုက တစ်ပြိုင်တည်းလိုပင် အံ့သြတကြီး ရေရွတ်လိုက်ကြသည်။ ။ ပြီး နောက် သူတို့ နှစ်ဦးလုံး၏ အကြည့်များက တစ်နေရာသို့ ရွေ့လျားသွားကြသည်။ ။ အတွင်းမှ ချက်ချ ပိတ်ထားဟန်တူသော အခန်းတစ်ခန်း၊ ကိုစိန်မောင်တိုးအကြည့်တွေကို ဘယ်လိုမှ ရွေ့လျား၍ မရ

အောင် ဆွဲဆောင်ထားသည် က အခန်းကလေး၏ သေ့တံအပေါ်မှ တွဲလောင်းချိတ်ထားသော စာ တန်းတစ်ခုနှင့် အခန်းတံခါးပေါ်မှ ဆီဆေးပန်းချီကားကြီးတစ်ချပ်ပင် ဖြစ်သည်။ ။

“ယနေ့ည (၇) နာရီ ကျွန်ုပ်၏ ချစ်သူလာလိမ့်မယ်။

ဘယ်သူမှ မနှောင့်ယှက်ကြပါနှင့်”

မောင်မောင်ကြီး

အဘွားအိုက ကိုစိန်မောင်တိုးကို ရီဝေသော မျက်လုံးများ ဖြင့် ကြည့်ရင်း ...

“မောင်ရင်နဲ့ ဆုံခဲ့တဲ့ မြဝင်းရည်ဆိုတာ အဲဒီ ပန်းချီကားထဲက မိန်းကလေးကို ပြောတာ လား”

ကျွန်တော်က အနီးကပ်တိုးသွားပြီး ပန်းချီကားကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည်။ သေချာ ပါသည်။ မြဝင်းရည်၏ ပုံတူပန်းချီကားကြီး။

“ဟုတ်ပါတယ် အဘွား၊ သူပါပဲ”

“အင်း...”

အဘွားအိုက လေးပင်သော သက်ပြင်းရှည်ကြီးဆွဲလိုက်ပြီးမှ -

“မြဝင်းရည် ဆုံးသွားတာ တစ်နှစ်ကျော်သွားပြီ မောင်ရင်”

“ခင်ဗျာ”

“မြဝင်းရည်က ရှမ်းတိုင်းရင်းသူလေး။ မောင်မောင်ကြီးနဲ့ တက္ကသိုလ်မှာ ဆုံကြတယ်။ မောင် မောင်ကြီးဆိုတာက အဘွားတို့ ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားပါ”

ဣန္ဒြေဆည်လျက် ထိန်းချုပ်ထားသော်လည်း အဘွားအို၏ စကားထဲမှာ ငိုရှိုက်သံတွေ သူ ကြားနေရသည်။

“ရှမ်းပြည်နယ်ကနေ မြဝင်းရည်လာတဲ့ အခါတိုင်း ဒီအိမ်ကြီးကို (၇) နာရီထိုးလောက် ရောက် လာလေ့ရှိတယ်။ သူတို့ နှစ်ယောက်က သိပ်ချစ်ကြတဲ့ ချစ်သူတွေ မကြာခင် လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေးကြ ဖို့ ကိုလည်း အဘွားတို့ လူကြီးချင်း ပြောဆိုထားကြပါပြီ”

အဘွားအို၏ စကားသံထဲမှာ ငိုရှိုက်သံတွေ ပို၍ သိသာလာသည်။ သူ ဘယ်လိုဖြေသိမ့်ပေးရ မည်လဲ မသိ။ ပြောစရာ စကားရှားပါးစွာဖြင့် အသာပင် ငြိမ်၍ နားထောင်နေရသည်။

“တစ်နေ့တော့ မြဝင်းရည် ဒီကိုရောက်လာရမည့်နေ့မှာ လူမရောက်

လာဘဲ သတင်းဆိုးကြီး တစ်ခုပဲ ရောက်လာခဲ့တယ်လေ။ တောင်ပေါ်လမ်းတစ်နေရာမှာ ကားမှောက်ပြီး မြောင်းရည်ကွယ်လွန် သွားပြီဆိုတဲ့ သတင်းဆိုးပါပဲ”

ကိုစိန်မောင်တိုး ရင်ထဲမှာ နာကျင်စွာ ခံစားနေရသည် ။ အဘွားအိုနှင့် အတူပင် ရော၍ ရှိက်ငို ချင်လာမိသည် ။ ထိုအချိန်တွင် ကိုစိန်မောင်တိုး ဒိန်းခနဲ တုန်လှုပ်သွားမိ၏။ မျှော်လင့်မထားသောအ ဖြစ်အပျက်။ စေ့စေ့ပိတ်ထားသော အခန်းတံခါးသည် ဝုန်းခနဲ ပွင့်သွားပြီး ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ မျက်နှာပေါ်လာသည် ။ သူ့ကို မလိုလားသော မျက်လုံးများ ဖြင့် လှမ်းကြည့်နေပြီး ချက်ချင်းလို တံခါး

က ဝုန်းခနဲ ပြန်ပိတ်သွားသည် ။

“အဲဒီကတည်းက အဘွားတို့ သားကလေးလည်း သွက်သွက်လည်အောင် စိတ်နောက်သွား ရှာတာပါပဲကွယ်”

အဘွားအိုက လက်ထဲမှ အသင့်ရှိနေသော လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် မျက်ရည်တို့ ကို သုတ်နေသည် ။ သူက တစ်ခုခုထပ်မေးချင်နေသေးသော်လည်း အဘွားအိုကို အားနာနေမိသည် ။ အဘွားအိုနည်းတူ ကြေကွဲခံစားနေရသည် ။

“အဲဒီ မြောင်းရည် ပုံတူပန်းချီကားကြီးက သားလေးကိုယ်တိုင် ဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီကားပေါ့”

ပန်းချီကားပေါ်မှ အကြည့်တွေကို ရပ်သိမ်းလိုက်ပြီး အဘွားအိုကို သူနှုတ်ဆက်လိုက်သည် ။

ထိုအချိန်တွင် နံရံပေါ်ရှိ နာရီကြီးမှ နာရီထိုးသံ (၇) ချက်တိတိ ထွက်ပေါ်လာသည် ။ တိုက်ပြာ ကြီး၏ အပြင်သို့ လေးလံသော ခြေလှမ်းများ

ဖြင့် လှမ်းအထွက်မှာ တော့ ကိုမောင်မောင်ကြီး၏ စေ့ စေ့ပိတ်ထား
သောအခန်းထဲမှာ တီးတိုးစကားပြောနေသံများ သူ့နားထဲမှာ ကြားလို
က်ရလေသည်။ ။

မေတ္တာရှင် မောင်မဲခေါင်

*